

РЕШЕНИЕ

№ 5837

гр. София, 12.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 30.01.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Диана Стамболова

ЧЛЕНОВЕ: Евгени Стоянов

Жана Петрова

при участието на секретаря Богданка Гешева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **13339** по описа за **2025** година докладвано от съдия Жана Петрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Агенция „Пътна инфраструктура“ (АПИ), ЕИК[ЕИК], представлявано от Председателя на УС на АПИ Й. В., чрез пълномощника юрк. Д. Д., юристконсулт в сектор „Контрол и правоприлагане“ – С., отдел КП в Националното толо управление към АПИ срещу Решение № 4001 от 05.11.2025г. по НАХД № 12831 по описа за 2025г. на Софийски районен съд, НО, 19-ти състав. С решението е отменен Електронен фиш № [ЕГН]/23.05.2022г. на АПИ, с който на осн. чл. 187а, ал.2 т.3 вр. с ал. 3, във вр. с чл. 179, ал. 3б от ЗДвП, за извършено нарушение на чл. 102, ал. 2 от ЗДвП на „Главболгарстрой“ АД с[ЕИК] е наложена имуществена санкция в размер на 2500лв.

С касационната жалба се иска отмяна на решението като недопустимо, иска се неговото обезсилване. Релевираните касационни основания по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1 от Наказателнопроцесуалния кодекс (НПК) са изложени с доводи за материална незаконосъобразност на решението, в което въззивния съд не е отчел, че след заплащането на компенсаторната такса по чл.10 ал.2 от Закона за пътищата, водачът на пътното превозно средство, респективно неговият собственик се освобождава от административно наказателна отговорност, а видно от представените по делото доказателства компенсаторната такса за нарушението по процесния фиш е заплатена в срока от жалбоподателя.

В съдебно заседание касаторът, редовно уведомен, не се представлява.

Ответникът – „Главболгарстрой“ АД, чрез адв. Й. А., представя отговор по жалбата, с който взема становище за нейната неоснователност, като счита решението на СРС за правилно и законосъобразно. Позовава се на съдебна практика, с писмена молба претендира разноски, като представя списък на разноските и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение претендирано от ответника по касация. В съдебно заседание не се представлява. Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на подадената жалба, като предлага решението на СРС да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно.

Административен съд София-град, XV касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение и обсъди, както наведените с касационната жалба основания, така и тези по чл. 218, ал. 2 АПК, намира следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК във вр. с чл. 63в ЗАНН, от процесуално легитимирано лице и срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, същата е неоснователна.

Касационният контрол за правилност на решението, осъществяван от административния съд, е ограничен от въведените с жалбата основания, с изключение на съответствието му с материалния закон и съществените процесуални изисквания, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба, за които съдът следи служебно. Касационната инстанция обсъжда правни, а не фактически въпроси, поради което не събира и не преценява доказателства, а проверява само законосъобразността на изводите на решаващия съд.

За да постанови обжалваното решение, СРС е установил релевантните за случая факти въз основа на събраните по реда на НПК доказателства и доказателствени средства, при което е приел за установена следната фактическа обстановка:

На 23.05.2022 г., в 12:58 часа било установено нарушение с пътно превозно средство (ППС) – специален автомобил „М. ТГС 41, 420“, с ДК [рег.номер на МПС], с техническа допустима максимална маса 41000, брой оси 4, евро 6D, без ремарке, в [община], за движение по път А-6, км 50+427, с посока намаляващ километър, включен в обхвата на платената пътна мрежа, като за посоченото ППС частично не била заплатена дължимата пътна такса по чл.10, ал.1, т.2 от ЗП, тъй като за ППС-то има тол декларация за преминаване, но платената категория е по-малка от измерената, което е установено с устройство №10182, представляващо елемент от електронната система за събиране на пътни такси по чл.10, ал.1 от ЗП, намиращо се на път А-6, км.50+427 в [община].

Видно от справка по делото собственик на пътно превозно средство: специален автомобил „М. ТГС 41, 420“, с ДК [рег.номер на МПС] е „Порше лизинг БГ“ЕООД и ползвател „ГЛАВБОЛГАРСТРОЙ“ АД, със законен представител К. Х. К.. Посочено е, че собственикът, на който е регистрирано ППС/ползвателят е „ГЛАВБОЛГАРСТРОЙ“АД.

За горното е издаден електронен фиш №[ЕГН] от А„ПИ“, на основание чл. 187а, ал. 2, т. 3 във връзка с ал. 3, във вр. с чл. 179, ал. 3б, от Закона за движението по пътищата за извършено на дата 23.05.2022 г., в 12:58 часа, административно нарушение на чл. 102, ал. 2 от ЗДвП с ППС с рег. ДК [рег.номер на МПС].

ЕФ е подписан на 20.06.2022 г. и изпратен на 04.06.2025 г. Същия е връчен на 27.06.2025 г. а на 07.07.2025 г. е заплатена компенсаторна такса по същия в размер на 750 лв. Липсват данни за анулиране на ЕФ от наказващия орган.

Районният съд е отчел факта, че в конкретния случай е приложима разпоредбата на чл. 187а, ал. 1 от ЗДвП, съгласно която при установяване на нарушения по чл. 179, ал. 3 – 3б в отсъствие на

нарушителя се счита, че пътното превозното средство е управлявано от собственика му, а в случаите, в които в свидетелството за регистрация на пътното превозно средство е вписан ползвател – от ползвателя, освен ако бъде установено, че пътното превозно средство е управлявано от трето лице.

При така установените факти СРС е отменил оспорения ЕФ след като е приел, че е нарушен редът за санкциониране на нарушителя, респ. допуснато е съществено нарушение на процесуалните правила. Счел е, че съкратена процедура е предвидена единствено в разпоредбата на чл.189ж, ал.1 от ЗДвП, която предвижда издаването на електронен фиш само при извършено нарушение по чл.179, ал.3 от ЗДвП, установено и заснето от електронната система по чл.167а, ал.3 от ЗДвП, но не и за такова по чл. 179, ал.3б от ЗДвП.

Първоинстанционния съд е счел, че жалбоподателят е заплатил в срок дължимата компенсаторна такса, поради което е приел, че следва да се приложи разпоредбата на чл. 189ж, ал. 3, т. 1 от ЗДвП. Посочил е, че заплащането на компенсаторна такса е постъпило при административно наказващият орган на 07.07.2025г., пет дни след датата на подадената до съда жалба и въпреки полученото плащане и постъпилата жалба, месец и половина по-късно органът е изпратил на СРС и е окомплектовал преписката, но не е анулирал процесния фиш, въпреки, че е дължал произнасяне, чрез анулиране на същия. При тези съображения първоинстанционния съд е приел, че следва изрично да се произнесе по жалбата поради бездействието на наказващият орган.

Фактичката обстановка е установена правилно въз основа на събраните по делото доказателства. Фактите са анализирани, като настоящият съд споделя изведените правни изводи. Така постановеното решение е законосъобразно и правилно.

Неоснователно е възражението на касатора, че оспореното решение е недопустимо, поради това че районният съд се е произнесъл по депозираната пред него жаба при наличие на процесуални пречки затова.

Не са основателни доводите на касатора в тази насока, че при заплащането на дължимата компенсаторна такса по чл.10 ал.2 от ЗП, от което следва като резултат освобождаване от административно-наказателна отговорност на неговия водач, респективно собственик води до недопустимост на обжалването на ЕФ, тъй като в настоящия случай, същият не е бил изрично анулиран, т. е налице е бил предмет на оспорване, съответно жалбата е била допустима за разглеждане. Правилно районният съд е приел е, че като не е анулирал процесния ЕФ, АНО е допуснал съществено нарушение на процесуалните правила и ЕФ подлежи на отмяна с всички последици от това.

Настоящият съдебен състав напълно споделя изводите на СРС, че за извършеното нарушение от жалбоподателя към датата на вменяването му АПИ е нямала процесуална възможност да издава електронни фишове и да се отклонява от общия ред за ангажиране на административно-наказателната отговорност на субектите, предвиден в ЗДвП, респективно в ЗАНН. Процедурата за санкциониране на нарушенията на чл.179, ал.3б от ЗДвП е предвидена в чл.189е, ал.1 и сл. от същия закон и задължава да бъдат съставяни актовете за установяване на административни нарушения по чл. 179, ал. 3 – 3в, което е вменено в правомощие на съответните длъжностни лица от службите за контрол по чл.165, чл. 167, ал. 3 – 3б и чл. 167а от ЗДвП, съобразно тяхната компетентност като ал.12 на същия член предвижда и издаване на наказателни постановления. Горната процедура е разписана в Закона за административните нарушения и наказания, уреждащ ангажиране на административно-наказателната отговорност на лицата, за които това е изрично предвидено в закон. В отклонение от тази възможност и само при изрично очертана такава е административно-наказателна отговорност да се търси по друг ред, включително и облекчен

такъв, чрез издаване на електронен фиш. В случая вярно е посочено от първоинстанционния съд, че законодателят към датата на констатираното административно нарушение не е предвидил такъв ред и следователно, издавайки електронен фиш за нарушение по чл.179, ал.3б от ЗДвП, а не акт за установяване на административно нарушение (АУАН) и респективно наказателно постановление (НП), то административно-наказващият орган е допуснал съществено процесуално нарушение, обуславящо отмяна на атакувания ЕФ. В разпоредбата на чл.189ж, ал.7 от ЗДвП е предвидено, че по отношение на електронния фиш за нарушение по чл. 179, ал. 3 – 3б се прилагат разпоредбите на чл. 189, ал. 10, но тази норма не предвижда изрично възможността да бъде издаден ЕФ за нарушение като конкретното, която е така нар. по-облекчена процедура от предвидената в ЗАНН. Недопустимо е разширително тълкуване, тъй като единствената норма, която урежда такава възможност е чл.189, ал.1 от ЗДвП и там такава процедура не е предвидена. Не намира приложение и чл.189, ал.4 от ЗДвП, който урежда издаване на ЕФ за всички нарушения на ЗДвП, заснети с автоматизирано техническо средство или система, за което не е предвидено наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство или отнемане на контролни точки. В случая чл.189ж, ал.1 от ЗДвП е специален и предвижда издаването на ЕФ, при нарушение заснето от електронната система по чл. 167а, ал. 3 от ЗДвП, като в него не е предвидена от законодателя възможност нарушение по чл.179, ал.3б от ЗДвП, какъвто е процесния да се санкционира с ЕФ.

В случая по делото безспорно е установено, че във визириания в чл. 189ж, ал. 2 от ЗДвП , 14 -дневен срок от получаване на електронния фиш, ответникът по касация е заплатил дължимата компенсаторна такса в размера указан в самия електронен фиш.

Заплащането на компенсаторната такса не води до извода, че електронният фиш се счита за анулиран по силата на закона, както твърди касатора. Тази законодателна техника е предвидена в чл. 189ж, ал. 3а от ЗДвП само по отношение електронните фишове издавани в хипотезите на чл. 179, ал. 4 и на чл. 10а, ал. 6 от Закона за пътищата. В останалите визириани в чл. 189ж, ал. 3 от ЗДвП случаи анулирането на електронният фиш, вкл. в случаите при които таксата по чл. 10, ал. 2 от ЗП е заплатена в законният срок, за да се счете един електронен фиш за анулиран, е необходимо да има изрично произнасяне на председателя на АПИ. Приемането на противното би довело до наличие на правна несигурност, което в санкционното производство е недопустимо. Действително, нормата на чл. 189ж, ал. 2 от ЗДвП е непрецизна, но анализът и систематичното ѝ тълкуване във връзка с ал. 4 и ал. 3 според настоящия съдебен състав, води на извода, че такова изрично произнасяне за анулиране на електронен фиш в хипотезата на чл. 189ж, ал. 3, т. 1 от ЗДвП е необходимо не само при подадено искане от страна на лицето, но и в случаите когато самия АНО е установил, че в законния срок е налице заплащане на компенсаторна такса.

Съгласно нормата на чл. 189, ал. 8 ЗДвП електронният фиш подлежи на обжалване по реда на Закона за административните нарушения и наказания. Жалбата срещу електронния фиш се подава в 14 - дневен срок от получаването му, а когато е направено възражение по чл. 189, ал. 6 ЗДвП - в 14 - дневен срок от съобщаване на отказа за анулиране на фиша. Предвид това, според формирана константна съдебна практика, електронният фиш е актът, с който се установява извършеното нарушение и който подлежи на обжалване, а отказът за неговото анулиране се явява потвърждение на вече констатираното с електронния фиш нарушение.

В случая касаторът не е ангажирал допустими и надлежни доказателства от които да е видно, че процесния електронен фиш действително е бил анулиран, като това не е видно и представената по въззивното производство справка от деловодната система на АПИ по отношение на ЕФ, в която въпреки извършеното плащане не е отразено че същия е анулиран. Ето защо жалбата срещу последния е била допустима, тъй като за наказаното лице съществува правен интерес да оспори

пред съда издаденият и съществуващ санкционен акт.

Правилно СРС е приел, че са налице основания за отмяна на издадения електронен фиш, като незаконосъобразен.

Съгласно предписаното в разпоредбата на чл. 10, ал. 2 от Закона за пътищата, в случай че водачът на пътно превозно средство, неговият собственик или трето лице заплати компенсаторна такса, се освобождава от административно-наказателна отговорност, когато бъде установено, че при движение по платената пътна мрежа за съответното ППС не е заплатена такса по ал. 1.

В конкретния случай, не се спори, че санкционираното лице е получило електронният фиш на 27.06.2025 г. и е заплатило дължимата компенсаторна такса за осъщественото движение по платената пътна мрежа на 07.07.2025г. С оглед липсата и непредставянето на доказателства за анулиране на електронния фиш след заплащането му, то последният се явява материално незаконосъобразен, тъй като законът не допуска възможността едно лице да продължава да бъде санкционирано и след заплащане на компенсаторна такса.

Настоящият съдебен състав вземайки в предвид изложеното счита, районният съд правилно и законосъобразно е достигнал до посочения извод и е отменил електронния фиш, поради което обжалваното решение следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора съдът намира за основателно и своевременно направено искането на ответника по касация за присъждане на сторените по делото разноски, поради което и на основание чл. 63д ЗАНН и липсата на възражение за прекомерност, ответникът следва да бъде осъден да заплати сумата от 610 евро с вкл. ДДС, заплатени за адвокатско възнаграждение, за които са представени доказателства.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 2 от АПК, Административен Съд С. – град, XV касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 4001 от 05.11.2025г. постановено по НАХД № 12831 по описа за 2025г. на Софийски районен съд, НО, 19-ти състав.

ОСЪЖДА Агенция „Пътна инфраструктура“ с ЕИК[ЕИК], с адрес: [населено място], пл. „М.“ №3, да заплати на „ГЛАВБОЛГАРСТРОЙ“ АД с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление, [населено място], [улица], представлявано от М. Р. П. и Д. Щ. Щ., сумата от 610 (шестстотин и десет) евро, представляваща адвокатско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.